

Posnina plačana v gotov.

1942-XX

Marec

Salezijanski vestnik

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

SKUPNA POSTA

Salezijanski Vestnik bo odslej po odloku Visokega Komisariata izhajal v skrčenem obsegu.

Za kritje tiskovnih stroškov so mnogi poslali, večina tudi nekaj dodali za dobre namene. Vsem tem iskrena hvala! Ostalim se priporočamo.

Molitvenik „Pri božjem Srcu“ z zlato obrezo je pošel in ga zaradi pomanjkanja zlata ni mogoče obnoviti. Dobi se le z rdečo obrezo. Radi podražnja platna in dela se je molitve-

nik nekoliko podražil. Z rdečo obrezo stane 10 lir (po pošti 11).

Molitvenik „Duhovne vaje“ je na razpolago z zlato in rdečo obrezo in še vedno po stari ceni: z zlato obrezo 10 lir, z rdečo 7 lir (po pošti 11 in 8).

Shod salezijanskega sotrudništva na Rakovniku je vsako zadnjo nedeljo v mescu po popoldanski službi božji, ki je o pol 4. Shod je v kapeli pod cerkvijo.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Kožuh Vinko, Ljubljana;
Judnič Francka, Dobravice;
Zupančič Marija, Ljubljana;
Kozlevčar Uršula, Štorovje;
Vidic Terezija, Polica;

Lavrič Francka, Travnik;
Henigman Marija, Rakitnica;
Beligoj Marija, Rakitnica;
Schubert Pavla, Ljubljana;
Rožič Marija, Ljubljana.

Ozbič Ivana, Trst;

† Kanonik dr. Alojzij Merhar

Po nekaj dneh bolezni je 21. februarja zapustil to solz dolino in se preselil v boljšo domovino. Bil je pesnik, ki je posebno rad opeval nabožne predmete. S posebno nežnostjo je opeval Marijo Devico, kateri je posvetil več zvezkov pesmi.

Dr. Merhar je bil več let škofijski predsednik slovenskih salezijanskih sotrudnikov in je to službo, ker je bil velik občudovalec sv. Janeza Boska, opravljal z veliko ljubeznijo. Kaj rad je prihajal v Marijino svetišče na

Rakovnik in često je izrazil željo, da bi to svetišče postalo središče Marijinih čistilcev v Ljubljani. Njegova želja se je v veliki meri uresničila, kajti svetišče na Rakovniku je postalo za ljubljansko prebivalstvo zelo priljubljeno, kamor radi romajo zlasti v poletnem času.

Naj Bog po priprošnji Pomočnice kristjanov blagemu pokojniku bogato poplača vse, kar je storil za Salezijansko družbo. Naj mu sveti večna luč!

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA * * * * *
SALEZIJANSKO * * *
SOTRUDSTVO * * * * *

L. XXXVIII.

Marec

1942/XX.

Salezijanska pasijonka

Za don Boskove zavode je značilno, da vre v njih silna delavnost. Salezijanci so kakor prve napadalne čete. Vsestransko gibčni, delavni in zaposleni. Njihova skrb sega od revne in zapuščene mladine, od mladinskih domov, dijaških zavodov in konviktov, pa vse tja do obrtnih in poljedelskih šol. Zanimajo se za vse oblike dobrodelnega in vzgojnega apostolata, za dobri tisk, za misijone itd. Zdi se, kakor da so zmeraj pri delu, zdravi, krepki, polni moči in mladostnega zagona, dokler ne pride sestra smrt.

V resnici je don Bosko zamislil Salezijansko družbo kot zvezo redovnikov, ki naj bodo v prvi vrsti delavci. V salezijancih je zbudil tako silno veselje do dela, da je Pij XI. po pravici in brez pretiravanja rekel: „Salezijanec pomeni isto kot delavec.“

Pravega don Boskovega sina nič tako ne boli, kakor če vidi, da ne more delati. Ne spravi ga iz ravnotežja ne neugodno podnebje, ne težavno okolje, ne pomanjkanje sredstev in prostorov, ne pičlo odmerjena hrana in obleka, ne žrtve in trpljenja: vse to z lahkoto prenaša, z malim je zadovoljen, samo da more in sme delati. Največja pokora za salezijanca je to, če ne more prijeti za delo. Tudi don Bosko, čigar življenje je bilo tako naporno in težko, če se je kdaj pritoževal, se je pač samo takrat, kadar so mu odpovedale moči ali so ga ovirale kake zunanje sile, da ni mogel opravljati dela, ki je čutil, da je zanje poklican. Potemtakem ni nič čudnega, če nam salezijanski zavodi vzbujajo vtis žive in nepretrgane delavnosti.

Toda kdor je pri salezijancih malo bolj domač, kmalu opazi, da se tu

in tam med množico neutrudnih delavcev skriva kaka žrtev, ki se tiho použiva v prisiljeni brezdelnosti. In ta žrtev je tem večja, čim več dela imajo drugi. Sotrudniki, ki so kar najtesneje povezani z našo Družbo, vedo tudi, da imamo posebne zavode, kjer daleč od razigrane mladine in delu predanih bratov zgorevajo na žrtveniku trpljenja številni don Boskovi sinovi. Dela željne moči jim spodjedajo najraznovrstnejše bolezni, od živčne izčrpanosti do najbolj zavratne uničevalke. Tu se njihove sanje o delu brez konca in kraja sprevračajo v trdo resničnost najbolj vzvišenega odrešilnega poslanstva, poslanstva bolečin in trpljenja. Tu so mladeniči v cvetu let, ki jih je presenetilo v prvem zagonu mladih sil; krepki možje, ki jih je strlo pod težo presilnega dela, ko bi bila njihova pomoč najbolj dragocena; goreči misijonarji, ki so jih ohromili nečloveški napor in mrzlica...

Prezgodaj onemogli preživljajo svoje dni v bolečinah in s posvečenim trpljenjem pomagajo zdravim bratom pri delu.

Tem apostolom bolečin v tolažbo in v pouk, kako je treba opravljati zveličavno poslanstvo trpljenja, je božja previdnost dala Salezijanski družbi vzor v božjem služabniku Andreju Beltramiju, ki ga njegov življenjepisec pomenljivo imenuje: salezijanska pasijonka.

Andrej Beltrami je bil zares prava roža pasijonka. V pičlih 27 letih, zlasti pa še v zadnjih štirih, je bleščeče opravil svojo življenjsko nalogo in izpolnil vse upe toliko obetajoče mladosti, preden ga je pobrala zavratna jetika.

Sončna mladost

Rodil se 24. junija 1870. v Omečni leta je preživel v svojem rojstnem kraju. Tu je po raznih zavodih dovršil ljudsko šolo in en razred trgovske. Bila je res velika milost božja, ako je mogel ostati nepokvarjen v okolju, ki je bilo za mlade dijake vse prej ko zdravo. Pri tem mu je bila v podporo njegova globoka pobožnost, zlasti potem, ko je v devetem letu prejel zakrament sv. birme in leto kasneje — o veliki noči 1880

Že zgodaj je začel kazati poklic v duhovski stan. Ljubil je božjo službo, postavljaj oltarčke in posnemal mašne obrede.

Poklic mu je dozorel v letih, ki jih je preživel v salezijanskem zavodu v Lanzo nad Turinom, kjer je dokončal nižjo gimnazijo. V Lanzo sta prišla z materjo dne 24. oktobra 1883. Kakor doma tako se je tudi tu odlikoval po pridnosti in nadarjenosti. V šoli je bil vedno prvi. V treh letih je dovršil pet razredov. „Skopost je grda napaka, toda če gre za čas, je

Mestece Omečna, rojstni kraj Andreja Beltramija.

— prvo sv. obhajilo, ki ga je posihmal prejemal redno vsak mesec.

Po značaju je bil odločen, nagel, živahen, svobodoljuben in plemenit. Dasiravno je bil tudi precej občutljiv, nagajiv in prepirljiv, vendar ni v tem nikoli trmasto vztrajal. Svoje napake je rad priznal in se je resno trudil, da bi jih popravil. Pri tem mu je veliko pomagal gospod župnik, katerega si je izbral za duhovnega vodnika. Medtem ko so drugi dečki hodili zdaj k temu zdaj k onemu, se je on že od prve spovedi stalno držal gospoda župnika. Vsaka spoved je zelo globoko vplivala nanj in je bil nekaj dni kakor spremenjen. Iz tega se vidi, da je pristopal zelo dobro pripravljen in delal odločne sklepe.

čednost,“ je zapisal pozneje kot duhovnik. Ta skrivnost mu je morala biti znana že v mladih letih, zakaj vsak trenutek časa je kar najskrbneje porabil. Tako je nakopičil v sebi velike duhovne zaklade.

Mesca junija naslednjega leta je spoznal don Boska. Šel je v Turin, kjer je kot zastopnik prvošolcev voščil don Bosku za god. Dva dni pozneje — 26. junija — je don Bosko prišel v Lanzo in z njim Janez Cagliari, ki je bil tiste dni imenovan za škofa in apostolskega vikarja v Patagoniji. To je bil v zavodu velik praznik. Cagliari je v dečkih razvnel veliko navdušenje za misijone.

Ko se je končala šola, je šel Andrej na počitnice domov. Zdaj ni bil več

Slavko Ljubniški:

MARIJINO OZNAJENJE.

Iz kraja sreče, iz nebes
poslan je bil visoki knez
v dolino solz na grešni svet
k Devici v mesto Nazaret.
Prestraši se in ostrmi,
ko angel sam pred njo kleči.

„Pozdravljena, presrečna ti,
vsa čista, polna milosti!
Povzdignjena si nad nebo.
Sam Bog s teboj je bil in bo.
Po tebi prišel bo Gospod
odrešit ves človeški rod...“

Takoj, ko privolila je,
nebo široko se odpre.
Na njo nesluteni je svit
ljubezni, milosti razlit:
Beseda božja je meso
postala, da med nami bo.

otrok. Pustil je deške norčije in rajši hodil po gorah ali se vozil po jezeru. To ga je telesno okrepilo in ga hkrati obvarovalo nevarnosti, ki v teh letih prete mlademu človeku, ko se začne, kot pravi don Bosko, „hudičeva trgategv“. Odrekel se je lahkomišelnim tovarišem in pogosto, skoraj vsak dan prejemal sv. obhajilo.

V tretji gimnaziji — drugo je pre- skočil — se je njegov vpliv na tova- riše v zavodu močno povečal v smeri

apostolskega prizadevanja.

Ker je imel zelo razvit čut za dolž- nost, je bil s svojim vzornim vedenjem v spodbudo tovarišem. Zavaljo izred- nih uspehov v šoli je imel med njimi velik ugled, ki se ga je vselej rad poslužil, kadar je šlo za to, da bi preprečil nered, ki so ga povzročili nemirni tovariši ali profesorjeva sla- bost. A še bolj se je njegova goreč- nost uveljavljala na versko-nravnem torišču. Z veliko ljubeznijo se je

trudil z nagajivci in poredneži; pogostoma je temu ali onemu odstopil celo svoj kos kruha, samo da ga je pridobil za lepo življenje. Tovariše je na vse načine navduševal za zvesto spolnjevanje dolžnosti, vabil jih je v cerkev k obiskovanju Najsvetejšega, k pobožnosti k prebl. Devici Mariji in v razne verske družbe, ki so v salezijanski vzgoji najboljša vadnica za čednosti.

Ob koncu šolskega leta je pod don Boskovim vodstvom z nekaterimi tovariši petošolci vred opravil v San Benignu Canavese duhovne vaje. Tu je začel resno misliti na svoj prihodnji poklic. Leto dni kasneje, pri naslednjih duhovnih vajah, se je dokončno odločil. Peto šolo z malo maturo je dovršil z odličnim uspehom. Ko je zapustil Lanzo, so vsi soglasno menili: „Zavod je izgubil najboljšega fanta!“

V San Benigno ga je gnala edinole skrb za poklic. V duši se mu je vedno močneje oglašala želja po salezijanskem življenju. Nekoč, bilo je proti koncu šolskega leta, je vprašal ravnatelja zavoda v Lanzu, kje bi mogel po njegovem mnenju storiti največ

dobrega. Ravnatelj je odprl okno na dvorišče, kjer so se igrali njegovi tovariši, in mu očetovsko ljubeznivo rekel: „Jih vidiš? Mnogi izmed njih so prej, preden so prišli v zavod, prizadevali staršem hude skrbi in jim delali sive lase: zdaj pa nosijo v duši mir in so pridni in dobri in se brezskrbno zabavajo. Če boš kedaj tako srečen in jim boš postal učitelj ali nadziratelj ter boš čuval nad njimi, jih vodil, jim svetoval in tako v tej službi preživel svoja najlepša, pa tudi najnevarnejša leta, koliko dobrega boš lahko storil že kot klerik in še več kot duhovnik!“

Ta preprosta pripomba ga je potrdila v njegovi nameri. Poslej se je še pogumneje upiral vsem težavam, ki so mu jih delali njegovi domači. „Konec koncev“, si je pravil, „mi je dolžnost, da rešim svojo dušo. V meni je toliko slabih nagnenj: treba je, da se umaknem na varno.“ Zadnji sunek mu je dala milost pri duhovnih vajah. Več let kasneje, ko je bil že duhovnik, se je takole izrazil: „Gospod mi je zasadil v srce trdno prepričanje, da je zame edina prava pot, da postanem salezijanec. Ta notranji glas je bil tako močan in zapovedovalen, da so pred njim ginile vse ovire; in četudi bi bil hotel, bi se mu ne bil mogel ustavljati. Milost poklica je bila zame čisto izredna milost, nepremagljiva in uspešna.“

Ko je med duhovnimi vajami vprašal za svet don Boska, ga je svetnik nekaj časa predirljivo gledal, zatopil se je v njegovo dušo in jo do dna preiskal, ter končno rekel: „Prav, postani salezijanec!“

Zdaj, ko se je Beltrami doobra prepričal, kakšna je božja volja, se ni več obotavljal. Stopil je pred svoje starše in jim razodel svoj sklep. To je bila zanje huda žrtev. Bil je prvorojenec, ki so ga vsi v družini silno ljubili. Vzlic temu so starši, prežeti s pristnim krščanskim duhom, premagali naravno nagnjenje. Ko ga je na jesen mati pospremila v noviciat, je rekla predstojniku: „Bog ga hoče imeti in ni več moj. Vam ga izročim. Napravite iz njega svetnika!“

Z don Boskom

Po polurnem pogovoru z don Boskom sta mati in sin še globlje občutila

Ob obletnici kronanja Pia XII
(12 marca)

Molimo za našega papeža Pija! Ohrani ga, Gospod, poživljaj in osrečuj ga na zemlji in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov!

vzvišenost redovnega poklica. Svetnik je zaključil pogovor z ljubeznivo obljubo, da bo prosil Gospoda, naj vzame v svojo službo še brata Jožefa, ki je bil z njima. A ko je mati pripomnila, da ga potrebujejo doma, je rekel: „Prav, bom pa prosil Boga, naj ga ohrani zdravega doma.“ Za spomin ji je natresel v roko kupček svetinjic in ji podaril en izvod življenjepisa Mame Marjete, ki ga je prav tedaj izdal Lemoyne.

Še isto popoldne je Andrej Beltrami odšel v noviciat v Foglizzo. Že takoj v začetku se je izkazal kot najboljši novinec. Redovno obleko je sprejel 4. novembra iz don Boskovih rok. Ob tej priložnosti je rekel glavnemu voditelju novincev: „Obljubim vam, da se bom posihmal še bolj trudil, da postanem svetnik.“ V ta namen je sklenil: „Nikoli ne bom delal tega, kar je meni všeč, ampak vedno le to, kar je Bogu všeč!“ Tega sklepa se je zvesto držal. Ljubezen do Boga je očistila njegovo naravo in jo dvignila do pravega junaštva. Voditelj Bianchi izpričuje: „Andrej je bil zelo ognjevit tega značaja. Vse, kar je telesnega in posvetnega, ga je silno privlačevalo. Želja po časti in slavi mu je bila tako rekoč prirojena, kajti niso mu zoprvali ne tovariši ne predstojniki, povsod je bil vedno prvi, ljubljeneц vseh. Toda že takoj v začetku noviciata je pokazal, da je moč njegovega duha večja kakor moč narave in njenih nagnjenj: hotel je zmagati za vsako ceno in je tudi zmagal.“

Zlasti si je odločno prizadeval za napredek v ponižnosti in zatajevanju. Rad je pravil: „Sem kakor skrivljeno železo, ki ga je treba poravnati v

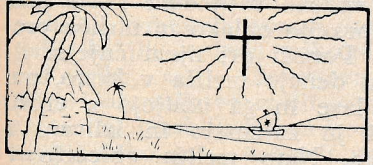
ognju božje ljubezni; toda za to je potrebno še kladivo zatajevanja.“

Mladi novinec je vidno napredoval. Njegov voditelj mu je dal takole izpričevalo: „Zdi se mi, da je po čednosti in vednosti prvi med vsemi. Zdravje mu precej dobro služi. Je zelo nadarjen in se tudi pridno uči, vendar je očitno, da svojo vedečnost brzda, da bi zastran tega ne trpela pobožnost. Vzlic temu je bil pri skušnjah prvi in najboljši. Od začetka leta pa do zdaj je tako napredoval v čednosti, da se jasno kaže, da mu je Bog podelil izredno veliko milosti, kakor tudi to, da je z njimi zvesto sodeloval.“

Spričo tolike gorečnosti in stanovitnosti, se ne bomo čudili, da je med potresom leta 1887., ko so vsi drugi bežali na prosto, ostal v cerkvi in mirno naprej stregel voditelju Barberisu, ki je navzlic potresnim sunkom neustrašeno nadaljeval sveto daritev.

Toda duhovni napor je vendar kolikor toliko omajal njegovo telesno zdravje. Zavaljo tega se je ravnatelju iz Lanza, ki ga je ob koncu šolskega leta povabil na zaključno slovesnost, zdelo potrebno, da mu poskrbi nekoliko počitnic. V ta namen se je ravnatelj obrnil na don Boska, ki je bil tedaj na oddihu v Lanzu, kakor so mu zapovedali zdravniki. Don Bosko je z veseljem privolil. Tako je klerik Beltrami ostal v Lanzu. Bil je celo tako srečen, da je smel včasih delati družbo don Bosku, zlasti takole ob večerih, ko se je svetnik, sedeč na posebnem stolu s kolesi, dal zapeljati na travnik ob Sturi, da je tam užival čisti večerni zrak.

(Dalje prihodnjic)

IZ * * * * *
 NAŠIH * * * * *
 MISSIONOV * * *

Češčenje mrtvih na Japonskem

(Odlomki iz pisma msgr. a Cimattija.)

Zdaj imajo vse naše postojanke v deželi vzhajajočega sonca svoj blagoslovljeni kofiček, svoje pokopališče.

V senci križa počivajo naši angelčki, dečki in deklice, zlate nade svojih družin, očetje in matere, starci iz za-

vetišča ali bolniki, ki so bili morda v zadnjem trenutku deležni milosti svetega krsta... Blagor jim! Na ravnini, na zelenem griču, v prijaznem gozdiču se vrstijo križi in križci, skromni spomeniki in nagrobni kamni. Okrog njih cveto vsakovrstne pisane cvetice... Katoliško pokopališče v Miyazakiju se je v teku let zavoljo postopne povečave poganskega pokopališča znašlo naravnost v središču. In tako katoliška kapela s križem

Po zapiskih nekega tukajšnjega misijonarja naj vam na kratko opišem japonski pogreb po budističnem obredu.

Ko Japonec umre, ga položijo tako, da je z glavo obrnjen proti severu. Pred mrliča postavijo rože iz papirja. Na posebno mizico denejo daritveno skodelico z rižem in žerjavico, na kateri zažigajo kadilo. Poleg postelje postavijo meč ali nož ali britev, da bi se živalski duhovi ne polastili mrtve-

Katoliško pokopališče s kapelico v Miyazakiju.

na vrhu nekako gospoduje nad vsem pokopališčem in blagoslavlja vse, ki tam počivajo.

Češčenje mrtvih na Japonskem! O tem bi se dala napisati debela knjiga. To, kar je pri vseh narodih nekaj naravnega, ima tukaj poseben čar, posebno barvo. Izraža se v trdni veri v nesmrtnost duš in v pomenljivih pogrebnih obredih.

Truplo leži v okviru najlepših rož in v oblakih žlahtnega kadila. Pri nogah se mu kopičijo izbrani darovi, ki jih dajeta morje in planina. V velikih mestnih središčih se zaradi oddaljenosti vršijo pogrebi večinoma z vozovi in avtomobili; in tako zginjajo pisani pogrebni sprevodi, ki so tako značilni za japonsko vas.

čevega trupla. Domači oltarček pokrijejo s papirjem, da bi ga smrt ne oskrunila.

Potem pride bonec, moli razne molitve in vzdene rajnkemu novo ime. Nato pripravijo obleko in mrliča preoblečejo. Ponoči pri njem čujejo.

Pređen denejo mrliča v krsto, mu obrijejo lase in ga umijejo z vročo vodo, ki jo zajemajo in izlivajo z levo roko. Nato mrliča oblečejo v popotno obleko, dajo mu palico in sončnik, na vrat mu obesijo beraško malho, ki vanjo denejo nekaj živeža, novcev in predmetov, ki so mu bili v življenju posebno ljubi.

Ko krsto zabijejo, se razvije pogrebni sprevod: mrliča neso v tempelj. V sprevodu nosijo daritve (skledo ri-

ža in žerjavico s kadilom), prapore z napisi in table z imeni prednikov. Ob krsti stopajo sorodniki, držče trakovke, ki visijo s krste. Za njimi korakajo bonci in molijo. Ko pridejo k templju, gredo sorodniki trikrat okoli. Nato polože krsto na tempeljski prizidek; tu bonec nad njo moli in jo škropi, ostali pogrebci pa opravijo kadilno daritev, s tem da vržejo na ogenj nekaj zrnca kadila. Tako je rajnik očiščen in lahko vstopi v tempelj.

Pokojnika pokopljejo (navada pokopavanja se vedno bolj širi) ali pa ga sežgo (sežiganje je v navadi od l. 700; l. 1873. je bilo prepovedano, l. 1875. pa znova dovoljeno; sežge se krsta in truplo). Ko je truplo sežgano, pobero sorodniki z levico kosti in jih spravijo v žaro, ki jo potem hranijo doma ali v templju, včasih pa jo tudi pokopljejo.

Med tem časom tisti, ki ostanejo doma, očistijo hišo s soljo in pepelom. Oni pa, ki so šli za pogrebom, se vrnejo domov po drugi poti, hoteč prevariti pokojnikovega duha, in si umijejo roke z vodo in soljo. Nato sedejo za mizo in se začne velika gostija v čast rajnkemu in v tolažbo živim. Pri tej gostiji ne jedo mesa. Žalovanje, ki traja različno (po starih 7 tednov, po možu ali ženi 5, po dedu ali babici 5, po otrocih 3), spremljajo posebni obredi pri domačem družinskem oltarju.

Nič manj ni zanimiv pogreb po šintoističnem obredu. Tretji dan po smrti pride kannoshi (šintoistični duhovnik); oblečen je v belo obredno obleko in v rokah drži žezlo, znamenje svoje oblasti. Začne se posmrtno opravilo. Za kannoshijem ali zraven njeга stoji krsta, za njim sedijo pokojnikovi sorodniki. Duhovnik opravi daritve onih jedil, ki jih je imel pokojni posebno rad (ribe, sadje, zelenjava, slaščice itd.). Duhovnikovo molitev spremljajo z raznimi glasbili; s tem hočejo ponazoriti, kako je v nebesih prijetno in lepo. Tudi molitev sama je vsebinsko zanimiva. Takole se glasi: „Tabla prednikov je bila očiščena in posvečena; zdaj se je tudi duša rajnkega I. I. že naselila na njej... V našo veliko žalost si nas po dolgi bolezni in hudih bolečinah (ali kaj podobnega) zapustil, kakor voda v potoku, ki pride

in gre, kakor luna, ki počasi zbledi, ko se zdi in vzide sonce. In zastran tega je tvoja duša še žalostna... Nam se zdi vse to kakor sen; kar ne moremo verjeti, da te več ni. Toda ker vemo, da človek ne more večno živeti na svetu, se s silo ustavljamo žalosti in opravljamo posmrtno svečanost. Zdaj, ko je tvoja duša postala vredna prebivati na tabli prednikov, ti mi darujemo te darove (in jih našteje), da boš v miru počival.“

Zdaj pristopijo sorodniki in darujejo mladiko, okrašeno z obeski iz belega papirja. Darovi, ki so bili darovani poprej, se razdelijo med navzoče. Prvi del obreda se konča s tem, da se udeleženci v znamenje spoštovanja, globoko priklonijo in dvakrat zaploskajo.

Nato sledi slovo od doma. Ljudje okrog krste se znova očistijo, prav tako tudi predmeti, ki so prišli v dotik z mrličem. Obnovijo se daritve, revni darujejo spet to, kar so že prej darovali. Medtem se žalostno oglašajo razna glasbila. Nato vnovič pristopi kannoshi in z enoličnim glasom, zdaj visokim, zdaj nizkim, opeva žalost, ki je zadela družino: „... Tek tvojega življenja je končan. Odšel si pred nami po poti, ki bomo po njej tudi mi kedaj hodili... Tvoje ognjišče je prazno, mračno in žalostno. Tvoji dragi so sedaj brez vodnika, kakor tisti, ki nimajo čolna, da bi se prepeljali na drugo stran reke. Od Boga ima človek svojo moč in svoj začetek. Zato ni sam gospodar nad svojim življenjem... Ko ponižno premišljujemo vse to, so naše misli pri tebi... Kako smo sami in zapušteni, kakor samotnen oblaček, ki blodi po neizmernem nebeškem svodu... Toda kakor jutranja rosa počasi shlapi in zgine, tako naj zgine tudi naša žalost, medtem ko izvršujemo to sveto opravilo in ti darujemo žrtve...“

Začne se pogrebni sprevod. Nekdaj je bil pogreb pozno proti večeru, zato sta šla pred sprevodom dva moža s prižganimi baklami. Zdaj je navadno zjutraj, a v spomin na bakle zažgo pred krsto zvitek rdečega papirja, zafaknjen na palico. Na čelu sprevoda gresta dva moža z metlama, kar spominja na to, da so v starih časih pred sprevodom hodili pometači in pometali po. Za njima stopajo drugi

z zelenimi vejami; nato štiri banderca, dve beli in dve rumeni, brez napisov (z njimi hočejo morebiti v podobi izraziti oblačila, ki so jih v prejšnjih časih pokopavali z mrličem); potem pladnji z daritvami, godci, zopet banderca kakor prej; sulica, lok, puščica in drugo orožje; kannoshi, venci in cvetlice; bela banderca s popojniko-
vim imenom, table z imeni prednikov in končno krsta, ki jo nesejo štirje možje; za krsto gre mož z desko, na kateri je zapisano, kaj in kdo je bil rajni, in ki jo bodo potem zasadili na grob; za njim se vrstijo domači, sorodniki, prijatelji, znanci in sosedje.

Na pokopališču se na kratko spet ponovi očiščevanje in darovanje. Kannoshi zapoje zadnjo pesem na čast preminulemu in še enkrat na kratko opiše njegovo življenjsko pot. „Mi, uboga človeška bitja, si ne moremo sami določevati, koliko časa bomo živeli. In tako si tudi ti obolel in navzlic vsemu prizadevanju tvojih dragih, navzlic molitvam, ki smo jih pošiljali k bogovom, navzlic vsem zdravilom, ki smo jih dajali tvojemu telesu, si to telo zapustil..., kakor zgine rosa, ko posveti svetlo sonce s

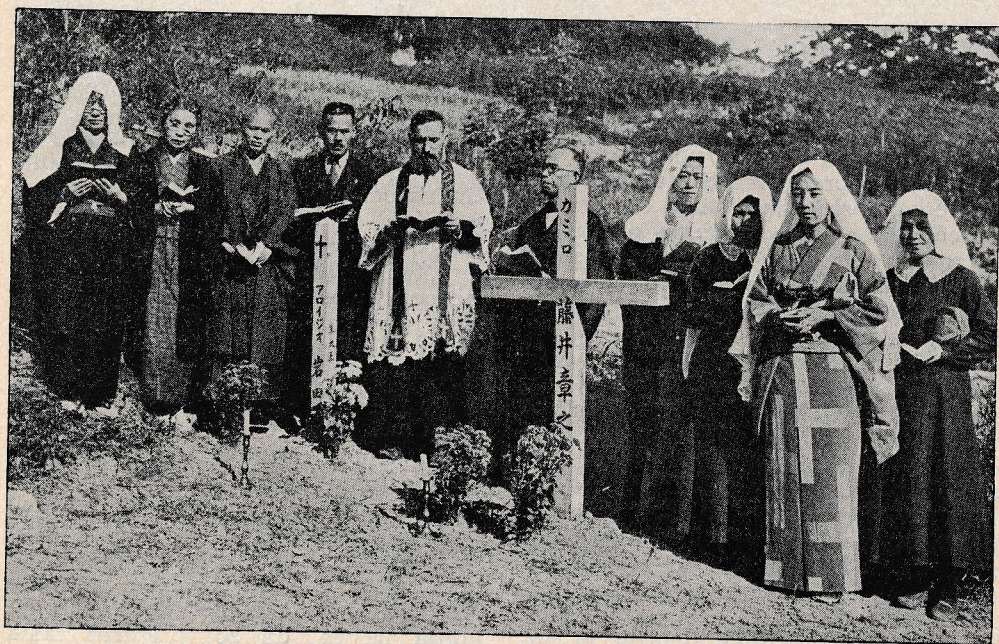
svojimi gorkimi žarki... Ko premišljujemo dni, ki si jih preživel med nami, se spominjamo tvojega vzornega življenja... Z dobrohotnim očesom se ozri na to posmrtno opravilo, sprejmi te žrtve, ki ti jih darujemo v slavo, te morske in poljske sadeže, in počivaj v miru.“

Nato sledijo govori na čast rajnemu in daritev svete mladike.

Krsto postavijo k jami; zadnji pozdrav, krsto in jamo poškropijo z osoljeno vodo, s čimer hočejo pokojnika očistiti njegovih grehov, jamo pa njene naravne gnusobe. Ko spustijo krsto v jamo, vrže vsakdo izmed pogrebecev nanjo pest prsti in se globoko prikloni. Obredi na pokopališču so končani.

Ko se vrnejo domov, kannoshi slovesno razglasi: „Ti si stopil na dolgo pot, ki ji ni ne konca ne smrti. Tvoji domači, ki so opravili posmrtno opravilo, glej, so zdaj zbrani okrog tebe; ne bodo te pozabili; vedno, vsak dan ti bodo izkazovali čast in spoštovanje. Pa tudi ti bodi zvest varuh tej hiši in vsem, ki v njej prebivajo.“

Spominske slovesnosti se obhajajo deseti, petdeseti in stoti dan, kakor tudi na prvo in peto obletnico.

Beppu: Na pokopališču na vernih duš dan.

To so pglavitni obrisi pogrebnih obredov na Japonskem, ki seveda niso povsod enaki, zakaj različni kraji in različni ljudje imajo različne navade in običaje.

Pred domačimi oltarji se Japonci vsak dan spominjajo svojih pokojnih in jih časte, ob določenih dneh pa obiščejo tudi grobove. Pokojne imajo za duhove varuhe družine, katerim izročajo v varstvo vse, kar je novega v hiši. Kadar gre veren Japonec na pot, se poslovli od svojih dragih umrlih in jih prosi za varstvo.

Iz vsega tega je razvidno, da Japonci zelo častijo svoje pokojne, bodisi v hiši bodisi na pokopališču. Japonska duša je skoraj neprestano v stiku s smrtjo. To nam pojasni marsikakšno potezo v japonskem značaju. Zato se večkrat zgodi, da nas pogani, ko začnemo pogovor o katoliški veri, vprašajo: „Kaj storite vi za pokojne?“ Lepa priložnost, da jim razložimo katoliški nauk. Japonski katoličani se v molitvi po jedi spominjajo tudi svojih dragih umrlih.

Vse naše življenje naj vodi ljubezen: ljubezen do Boga, ki ga ljubimo nad vse; in ljubezen do bližnjega, ki ga ljubimo v mislih, bedah in dejanjih.

Vezilo vrhovnega predstojnika za leto 1942.

PO † † † † † † † †
SALEZIJANSKEM
SVETU † † † † † † † †

Kako so praznovali v Turinu

V naslednjem podajamo nekaj odlomkov iz okrožnice vrhovnega predstojnika, ki v njej popisuje, kako so praznovali v Turinu stoletnico, odkar je don Bosko začel svoje delo za mladino.

„Proslavo stoletnice smo praznovali v pobožni zbranosti. Kolikor mi je znano, ste se v tistih dneh povsod v velikem številu zbirali okrog oltarja in darovali Bogu spravne in zadostilne žrtve, da bi sprosil od Gospoda odpuščanje, usmiljenje in mir.

Mislím, da vam bo ljubo, ako vam na kratko popišem, kako smo praznovali osmi december v osrednjem zavodu tukaj v Turinu.

Moje jutranje maše so se udeležile vse številne zavodske skupine in mnogo vernikov, tako da je bila bazilika čisto nabito polna.

Naš ljubljeni turinski nadškof, kard. Maurilij Fossati, je ob desetih opravil slovesno pontifikalno sv. mašo. Visoki dostojanstvenik je bil z nami očetovsko dober in prijazen.

Ob pol desetih smo se z drugimi vrhovnimi predstojniki zbrali v don Boskovi izbici, odkoder je njegova blažena duša odhitela v nebesa dne 31. januarja 1888.

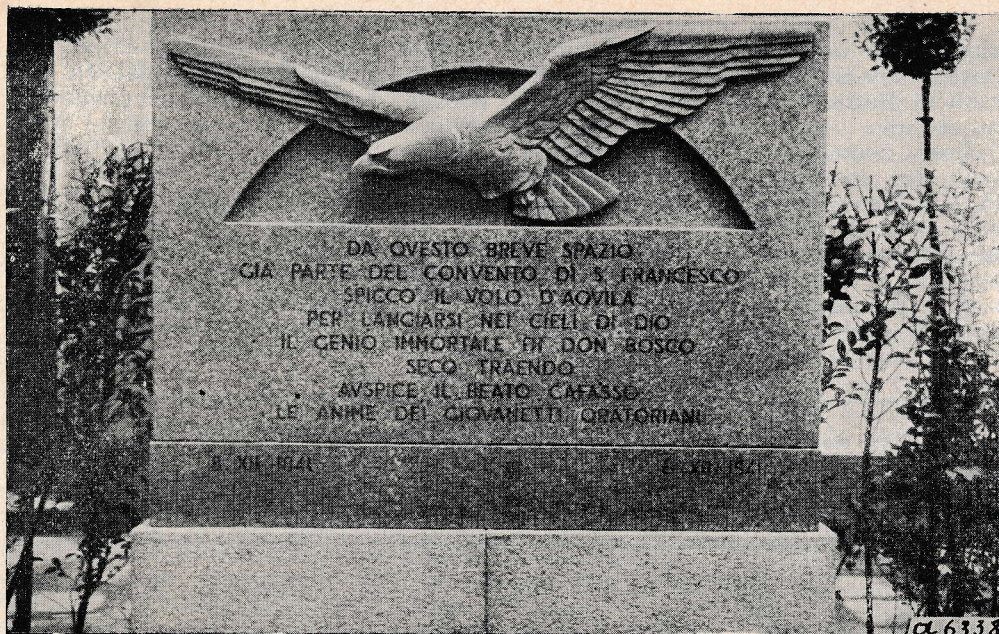
S sveto ginjenostjo smo obstopili njegovo posteljo; prosili smo dobrega očeta, naj nam odpusti vse naše pomanjkljivosti. V imenu vseh smo mu obljubili, da bomo zanaprej še bolj zvesti njegovemu duhu in njegovemu delu.

V spomin na pomenljivi 8. december 1841, ko je pri prvem krščanskem nauku, ki ga je naš sveti oče imel za siroto Jerneja Garellija, pognala prva kal Salezijanske družbe, smo končno obljubili še tole:

1. da bomo v Becchijih na Griču sv. Janeza Boska ustanovili ‚tiskarno krščanskega nauka‘;

2. da bomo zastavili vse moči, da v sleherni salezijanski inspektoriji odpremo novo zavetišče za revne in zapuščene dečke.

Nato smo pokleknilí okrog don Bo-

Turin: Spominska plošča na dvorišču pri sv. Frančišku Asiškem, postavljena ob stoletnici salezijanskih ustanov.

skove postelje in goreče zmolili eno zdravamarijo, ki naj bi našim sklepom prinesla toliko blagoslova, kolikor ga je prinesla zdravamarija, ki sta jo zmolila don Bosko in Jernej Garelli.

Ob treh popoldne se je zbralo v Oratoriju nad 2000 dečkov. Prišli so iz vseh devetih mladinskih domov v Turinu. Z njimi je bila v duhu navzoča vsa salezijanska mladina po širnem svetu. Iz Oratorija smo odšli kot pobožni romarji v cerkev sv. Frančiška Asiškega.

Potem, ko sem na kratko spregovoril navzoči mladini, ki je napolnila cerkev do zadnjega kotička, smo slovesno zapeli zahvalno pesem in prejeli blagoslov z Najsvetejšim.

Po blagoslovu se je izvršilo odkritje spominske plošče v zakristiji, kjer sta se prvič srečala don Bosko in Jernej

Garelli. Iz zakristije smo stopili na dvorišče, kjer sem blagoslovil umetniško izdelan spomenik. "Spomenik predstavlja mogočnega orla, ki je pravkar vzletel. Pod orlom je napis: S tega ozkega dvorišča, ki je nekoč pripadalo samostanu sv. Frančiška Asiškega, je vzletel kakor orol in se dvignil v božje višine don Boskov nesmrtni genij in pod pokroviteljstvom bl. Cafassa potegnil za sabo nešteta mladinska krдела.

„Profiti večeru smo imeli veliko prireditve v valdoškem gledališču. Proslava je lepo uspela in zapustila v vseh najlepše vtise.

Te kratke novice iz osrednje hiše naj nas še tesneje povežejo z našim don Boskom. Spodbude naj nas, da bomo še zvesteje posnemali njegov zgled, živeli po njegovem duhu in podpirali njegove ustanove.“

---

*Knjige, šolske in pisarniške potrebščine dobite najceneje v
Mladinski založbi - Ljubljana - Stari trg 30*

ČEŠČENJE * * * MARIJE * * * * * POMOČNICE * *

Na načelni strani Vestnika vidite sliko, ki predstavlja sv. Janeza Boska, ko kaže dečkom Pomočnico kristjanov in jim razlaga. Kaj je razlagal? Govoril je o Pomočnici kristjanov, govoril tako, kakor je znal govoriti on, ki je z vsem srcem ljubil Marijo. Če bi ga slišali, ko je govoril! Tako je govoril, da so tisti, ki so ga slišali, nehote vzljubili Marijo in jo skušali z vsem srcem častiti. Njegovi živeči gojenci so še danes žive priče, kakšno ljubezen do Pomočnice kristjanov jim je znal vlití don Bosko. Govore o Mariji, kakor je govoril sv. Janez Bosko, polni tistega svetega ognja, ki jim ga je vžgal don Bosko.

Sv. Janez Bosko je priporočal udom svoje družbe, naj z vso vnemo priporočajo in širijo češčenje Pomočnice kristjanov. Želel je, da bi o Pomočnici kristjanov govoril vsak ud njegove družbe, kakor je govoril on, in priporočal njeno češčenje. Pa ne le vsak ud njegove družbe, ampak tudi vsak so-trudnik in sotrudnica, ki so v nekem oziru tudi udje njegove velike družine.

Da bi gorečnost sv. Janeza Boska ostala svetu vidna in da bi našla zlasti med salezijanci in sotrudniki mnogo posnemovalcev, je slikar to gorečnost ponazoril v sliki, ki jo vidite na načelni strani Vestnika. Na to gorečnost naj vas spominja omenjena slika, ki naj vam vedno, ko prejmete Vestnik, iznova ponavlja: „Ljubite in častite Pomočnico kristjanov, govorite o Njej in širite njeno češčenje!“

Da, blagi sotrudniki in sotrudnice! Pokažite se tudi v tem oziru prave sotrudnike. S širjenjem tega češčenja boste koristili sebi in drugim, kajti to češčenje vabi blagoslov in obljublja pomoč in varstvo posameznikom, družinam pa tudi celim narodom.

Zahvale

Moj brat je bil v veliki težavi. V skrbeh, kako se bo zadeva iztekla, sem ga priporočila presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici kr. in opravljala devetdnevnicu. Zadeva se je srečno iztekla, za kar izrekam, toplo zahvalo. — *Mar. Urh, Otok.*

Prav pristréno se zahvalim Mariji Pom. kr. in sv. Janezu Bosku, ker smo bili jaz in moja družina, ko smo bili v smrtni nevarnosti, milostno obvarovani. Pošiljam zahvalni dar. — *Ter. Lipovec, Draga.*

Po položnici Vam pošiljam 100 lir v dober namen in v zahvalo Pomočnici kristjanov za večkrat uslišane prošnje. — *Ana Gorenc, Harinja vas.*

Marija mi je pomagala, ko sem bila v veliki stiski, zato se javno zahvalim za prejeto dobroto in pošiljam zahvalni dar 20 lir. — *Ivana Valenčič, Narin.*

Mariji Pomočnici kristjanov iskrena zahvala za srečen porod. V znak hvaležnosti pošljem 50 lir v dobre namene. — *Ivana Požar, Lokvica.*

Pristréna hvala Pomočnici kristjanov za večkratno uslišanje. V vseh stiskah sem se zatekala k Mariji Pomočnici in Marija mi ni nikdar odrekla pomoči. Pošljem 60 lir za Marijin sklad. — *Marija Perhaj, Mali Osolnik.*

V smrtno nevarni bolezni sem se zatekla k Mariji Pom. kr. in sv. Janezu Bosku. Bila sem uslišana, za kar se javno zahvalim. — *Angela Perko, Breg.*

Nadalje se zahvaljujejo: *M. Istenič* (Rovte) za zdravje hčerke in za več drugih milosti. — *J. S.* (Ljubljana) za uslišano prošnjo; — *Z. F.* (Bloke) za večkratno uslišanje; — *Nežika Lavrič* (Pudob) za ozdravljenje.

Pismo sotrudništvu

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Vzvišen je namen salezijanskega sotrudništva in prav zato tudi pomenben. Ali poznate eno in drugo? Kaj je eno in drugo, vam pokaže odgovor na vprašanje: „Kaj je sotrudništvo?“

Kaj je salezijansko sotrudništvo?

Salezijansko sotrudništvo je družba, katero je sv. Janez Bosko ustanovil po navdihu Marije Pomočnice kristjanov. Torej je nekaj iz nebes navdihnjenega, nekaj Marijinega.

Salezijansko sotrudništvo je družba, o kateri so se pohvalno izražali vsi papeži, od Pija IX do Pija XII, in jo obdarjali z velikimi odpustki. Torej je nekaj, kar je po duhu svete Cerkve in sveti Cerkvi v pomoč.

Salezijansko sotrudništvo je družba gorečih kristjanov, ki jih polni isti duh, ki je polnil sv. Janeza Boska, duh gorečnosti za čast božjo in zveličanje duš.

Salezijansko sotrudništvo, lahko rečemo, je družba med svetom živečih salezijancev, kajti udje salezijanskega sotrudništva imajo isti namen, kot ga ima Salezijanska družba: širjenje božjega kraljestva.

Salezijansko sotrudništvo je družba izredno požrtvovalnih duš, ki jim je več za kraljestvo božje kot za lastno imetje. Da udje te družbe skupno s Salezijansko družbo podpirajo in krepe med svetom versko življenje, so pripravljani tu in tam žrtvovati večji ali manjši del počitka, zaslужka in imetja. Krepi jih spomin na božjo obljubo: „Dajte in se vam bo dalo.“

Salezijansko sotrudništvo je družba, ki skupno s salezijanci zida zavode, kjer se vzgaja mladina v duhu krščanskega življenja; pomaga salezijancem graditi cerkve, kjer se oznanja božja beseda in časti Bog; podpira vzgajanje duhovskih poklicev in s tem večja število delavcev v Gospodovem vinogradu; širi katoliško čtivo, ki ga izdajajo in tiskajo salezijanci, in s tem krepi versko življenje; deluje ne le zase in za znanca v svoji bližini, ampak za ljudi daleč po svetu, ker podpira misijonarje, ki delujejo po vseh delih zemlje.

Salezijansko sotrudništvo je družba, ki ji gre za uspešno versko delovanje nič manjša zasluga kot družbi salezijancev, kajti velik del uspehov pri delovanju Salezijanske družbe je v veliki meri pripri-

sovati sotrudništvu. Na večino salez. zavodov in cerkva — tudi v Sloveniji — bi lahko zapisali: „To je ustanova sotrudnikov.“ Sv. Janez Bosko sam je to priznal, zato je pod vtisom tega priznanja zapisal spomina vredne besede: „Brez vaše pomoči bi bil mogel storiti bore malo ali kar nič; po vaši radodarnosti smo pa s pomočjo božje milosti obrisali mnogo solza in rešili mnogo duš. Z vašo pomočjo smo ustanovili dokaj zavodov in zavetišč, v katerih se vzdržuje tisoč in tisoč sirot, ki smo jih oteli iz zapuščenosti in jih rešili nevarnosti brezverstva ter s skrbno vzgojo napravili iz njih dobre kristjane in dobre državljanje. — Z vašo pomočjo smo ustanovili misijone na skrajnih mejah sveta, v Patagoniji in na Ognjeni zemlji; poslali smo tisoče evangelijskih delavcev, ki širijo in obdelujejo Gospodov vinograd. — Z vašo pomočjo smo v marsikateri deželi in pokrajini ustanovili tiskarne in razširili med ljudstvo milijone knjig in listov za obrambo vere, za povzdigo pobožnosti in za ohranitev nravnosti. — Z vašo pomočjo smo zgradili mnogo cerkva in kapel, kjer bo skozi stoletja dan na dan donela hvala Bogu in presveti Devici in se bo rešilo nešteto duš. — Da se je vse to in še marsikaj drugega moglo storiti, gre hvala takoj za Bogom vaši radodarnosti...“

Salezijansko sotrudništvo, smemo reči, je vreden pomočnik salezijancev. Če je tako, kakšen bo zaključek?

Kačar dve stranki delujeta skupno za isto podjetje, si skupni zaslužek med seboj razdelita. Enako je s Salezijansko družbo in z družbo salezijanskega sotrudništva. Tistega velikega zasluženja, ki ga pridobi don Boskova družba z vsevrstnim delovanjem širom sveta, ne bodo deležni le salezijanci, ampak tudi udje sotrudništva, ki podpirajo salezijance. Salezijanci in sotrudniki bodo iz istega bogatega studenca zajemali bogastvo za večnost. Kako vesela in vzpodbudna misel!

Zato pogum, blagi sotrudniki in sotrudnice! Ne utrudite se v vašem delovanju! Vaše delovanje je zaslužno pred Bogom in človeštvom. Skupno s salezijanci deluje za čast božjo in blagor človeštva in kakor salezijance tako tudi vas čaka onkraj groba dragoceno plačilo.

Naše knjige

ŽIVLJENJEPISI

Lemoyne-Vodè: **Sv. Janez Bosko**, v platno vezana knjiga L. 23.-, po pošti 25.

„Izredno živo pisan življenjepis!... Gotovo ga bo vsakdo, ki ga dobi v roke, z duhovnim veseljem prebral do konca, z ganotjem, presunjen v duši. Slovensko nabožno slovstvo se je vidno obogatilo s to najobširnejšo (515 strani), najlepšo svetniško monografijo“ (Nova zapoved št. 1. 1939).

Dr. Jos. Valjavec: **Blaženi Janez Bosko**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Kratek don Boskov življenjepis; v strnjeni obliki so v njem zbrani najvažnejši podatki njegovega življenja.

Dr. Franc Walland: **Sv. Frančišek Saleški**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Življenje študenta in mladega advokata, ki si je med bojem in težavami utiral pot k božjemu oltarju, zaživi v tej knjigi pred nami. Pisatelj nas s svojim zgovornim pripovedovanjem pelje v ono dokaj mračno dobo, ko so mnogi krivoverci prečkano širili svoje nauke in razdvajali duše, pa jih je Frančišek, škof ženevski, s svojo brezprimerno dobroto, ljubeznijo pridobival za Boga.

Dr. Jos. Valjavec: **Nevesta presvetege Srca**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Brezmejna ljubezen Srca Jezusovega do človeškega rodu je v knjigi tako lepo izražena. Obenem pa nam pisatelj očrta pot, ki je po njej Bog vodil svojo izvoljenko.

MLADINSKE KNJIGE

Dr. Joža Lovrenčič: **Ivon Pogumnik**. Stane 7.- L., po pošti 7.50 L.

Znani mladinski pisatelj podaja v napetem pripovedovanju zanimivo bretonsko pripovedko o Ivonu, ki je še mlad odšel v svet, da si poišče slave in sreče. Knjige kar ne moreš odložiti, dokler je ne prečitaš do kraja. Krasi jo več posrečenih slik.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Mičen življenjepis don Boskovega gojenca Dominika Savia, ki s svojim živahnim in veselim značajem zbira okrog sebe tovariše ter z njimi tekmuje v ljubezni do Marije Brezmadežne in Najsvetejšega Zakramenta.

Kako lahko pomagaš našim misijonom in ustanovam? Pošlji nam čim več rabljenih znamk. Zlasti se priporočamo za bivše jugoslovanske znamke s prefisom „Co. Ci.“ in „R. Commissariato Civile, Territori Sloveni occupati, Lubiana“. Če jih nimaš sam, pa poprosi zanje pri znanih. Pazi pa, da ne bodo umazane ali pokvarjene!

Janez Bosko - A. L.: **Mihec Magone**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Don Bosko, izredni poznavalec otroške duše in največji vzgojitelj prefeklega stoletja, je sam opisal življenje enega izmed svojih gojencev, Mihca. Le-ta se pod vplivom dobrote in ljubezni, ki vlada v zavodu, razvije iz počestnega pobalinčka v vzornega in krepostnega dečka.

RAZLIČNE

Auffray-Logar: **Vzgojna metoda sv. Janeza Boska**, broširana L. 6.-, po pošti 6.50.

Don Bosko je imel pri vzgoji svojo metodo, ki se je močno razlikovala od tedaj običajnega ravnanja pri vzgoji. Z izredno bistrovostjo je prehitel desetletja, ko je spoznal, da bo bodoča mladina dostopna za vzgojo le tedaj, če se ji bo vzgojitelj približal z dobrohotno naklonjenostjo in z nesebično ljubeznijo. Veliki papež Pij XI. ga je vsem krščanskim vzgojiteljem večkrat stavil v zgled in posnemanje.

Pivek Janez: **Verskovzgojni nagovori za mladino**. Stane L. 8.-, po pošti 8.50.

Teh 40 kratkih govorov za mladino je druga zbirka te vrste istega pisatelja. Večje število govorov obravnava snov, ki je primerna za duhovne vaje, vsa zbirka pa posega predvsem v praktično življenje človeka, zlasti mladega človeka.

Karg-Vodenik: **Mala skrivnost**, III. izdaja, broširana L. 2.-, po pošti 2.25.

Dušam, ki žive sredi dela in vsakdanjih opravkov, daje ta knjižica preprosto pa učinkovito navodilo, kako naj svoje delo Bogu posvete in kako naj se sredi razgibanosti moderne življenja v ljubezni dvigajo k Njemu.

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vodè.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VOĐSTVO SALEZ. SOTRUĐSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8